

Melita Denková

Rytcíř s vlčím srdcem

Copyright © Melita Denková, 2025

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Melita Denková, 2025

Redakční úprava Johana Malá

Grafická úprava obálky Emil Křížka

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek–Místek,
v edici Klokán, 2025

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-517-2

KNiha PRVNÍ

SOUSEDÉ

KAPITOLA PRVNÍ

HÉÉÉJ!

- *co všechno umění hejkalové • hloupá Anka •*
- *mudrlantka Háta • nikoho nejmenuj • hejkalka •*

Úzkou pěšinkou podél pole, kde se modral rozkvetlý len, šly dvě děvečky. Nesly koš buchet a dva džbány s podmáslím na vzdálený lánek, kde se sekalo žito.

Starší, hubená udřená ženská, se ohlédla na děvče, co neslo džbány.

„Pospěš si, Anka. Podmáslí musí zůstat studený, jinak se mužský neovlažej. To já když byla mladší a nesla oběd na pole, uměla jsem se jináč hejbnout.“

Mladší děvečka Anka zahoupala džbány a uchichtla se. „Ty vždycky mudruješ a kážeš, jako bys byla hospodyně. Že se ti chce, Háto.“

„Nepokoušej a pod!“

Mladšíinka ještě zvolnila, utrhla modrý kvítek lnu, přejala si jím přes rty a zase se zasmála.

„Ty se máš tak čemu řehtat, leda jak seš hloupá,“ řekla mrzutě starší. „Dělej, vezmem to zkratkou přes březinu.“

Odbočily z pěšiny, přešly nad úvoz a po mezi zamířily k březovému hájku.

Za jejich zády se cosi ozvalo. Zvuk sílil a dole v úvozu se zvedl mrak prachu. Anka se ohlédlá.

„Co to je? Aby tak,“ zarazila se, „hejkadlo. V černém vejvoze prej zas vyváděj.“

„I mlč a nikoho nemenuj. Ve dne nic neudělaj, není to jejich čas, ale líp o nich nemluvit,“ zamumlala Háta; navzdory tomu po chvílce dodala:

„A někdy dovedou člověku i posloužit. Táhle ve Studenci v jednom gruntě přišla divná šmatlavá holka v zimě na žebrotu. Paňmámě jí bylo líto a nechala ji ve stavení, prej ať zůstane až do jara... A v tom gruntě najednou dojily krávy jako po nejlepším zeleném krmení, mlíko vonělo po rozkvetlých louce a taky slípky nesly jako v létě. Ta holka pak vodešla, a předtím paňmámě prozradila, že je hejkadlo.“

„Fuj! A nic tam neprovedla?“

„Ne. Dyť to povídám.“

Starší přelétla pohledem zvlněné proužky hájků, políček a luk, kde se pásli strakatí dobytek; na obzoru se tyčila hradba lesa, nad korunami stromů se zvedala špice tmavé skály.

„Zato ty potvory v černém vejvoze jsou jinačí. Divoký, ruce maj jako lopaty a na nich železný prstýnky. Však v noci už tamtudy choděj akorát uhlíři a jenom proto, že musej. A jdou v kupě a zticha, aby v řeči nepadly špatný slova.“

„Jaký špatný?“

„Co hejkaly drážděj. Třeba,“ Háta snížila hlas do nejtiššího šepotu, „héj, hó, hý...“ Mrskla přísným pohledem po děvčeti. „Pamatuj si to, Anka.“

Mladší ohrnula rty.

„Už zas seš moudrá. Já teda tamtudy nepudu najisto.“
Položila džbány do polštářů mateřidoušky na mezi, přiložila si dlaně k ústům a zavolala do prosluněného vzduchu:
„Héééj!“

Vtom se dole v úvozu vynořila malá obtloustlá ženička: mohutné poprsí jakoby rovnou sedělo na zakrnělých nohách, zavalitý krk nesl velkou hlavu s chomáči vlasů podobných slehlému senu, ozdobenou věnečkem z lučního kvítí.

Podivná osůbka metelila dost svižně, hlavou házela ze strany na stranu, až jí plesnivé kudrny šlehalý do tváře zhyzděné zaječím pyskem, a vyrážela houkavé zvuky, co snad měly být zpěv.

Háta ucouvla mezi břízy a hodila si přes obličej zástěru. Mladšinka mžikla zvědavým pohledem na cestu.

Ženička roztáhla rty v úsměvu.

„Pánbu s náma a zlej pryč,“ kvikla Anka a už se kácela. Vtiskla tvář do podušek mateřidoušky.

Jektavý zpěv se zase zvolna vzdaloval, až se docela vytratil. Ve vzduchu už jen pokojně bzučeli čmeláci, cvrček na mezi začal vrzat další lehkomyšlnou písničku.

Starší děvečka pomalu spustila zástěru a vydechla:

„Hejkalka. Tys ji přivolala.“ Několikrát se rychle pokřičovala. „To bude tím, že poledne má taky svou moc.“

„Nemělas vůbec vykládat tamto, když víš, jak jsem hloupá,“ zavyčítala Anka. Jak zvolna vstávala, teskně protáhla: „Tak já viděla hejkalku... A uchechtla se na mě...“

Stará děvečka se znovu přežehnala křížem, jenomže zvědavost jí nedala.

„A... jak vypadá?“

„Ani to nechtěj vědět.“ Mladšinka si přiložila orosený džbán k tváři, potom se napila podmáslí. Jindy by si to nejspíš nedovolila.

„Strašlivě... Ksicht samá piha, voči hotový uhlíky, křivá huba, jazyk vyplazenej, vlasy zcuchaný hůř než vrabčí hnízdo, nohy jak nasazený po straně.“

Přitiskla si dlaně k divoce bušícímu srdci.

„Jéžíšku na křížku – na mě se šklebila hejkalka! Z toho budu mít smrt!“

KAPITOLA DRUHÁ

DOPIS KAPLANA ANASTÁZE

- o roztodivných nehodách na zádubském panství •
- když kaplan Anastáz zváží záhadná neštěstí, má starost o úsudek hradního pána • o rytíři Jiříkovi z Trkovic •

*Psáno na hradě Zádubském,
na den svatého Vavřince,
tedy desátého srpna L.P. 1309*

*Urozený pane, pane Kryštofe,
mé přemilé dítě,*

přijmi srdečné pozdravy od svého starého vychovatele. Píšu Ti v krátké době již třetí lejstro a Ty mi vždycky odpovídáš jenom ceduličkou a ani ji nepečetíš. Kuba Včelař mi sice pokaždé vypoví, jak se vynacházíš, a tak vím, že jsi dobré myslí, což vyčtu i z té malé ceduličky, a taky to, že se nenamáháš brát si moje stesky k srdci, to spíš víc děkuješ urozené panně Veronice za poslané koláče.

Jenže já se stále víc upřímně znepokojuji kvůli Tvému panu otci a chci Ti důtklivě zopakovat, aby ses vrátil domů, neboť věci, co se u nás dějou, jsou stále mrzutější, jako by se k nám ze všech stran hrnulo něco zlého – a nejmrzutější je, že Tvůj pan fatrle se k těm nevlídným událostem staví tak podivně, jako by, nedej Bože, chátral na mysli.

Už jsem Ti napsal, že se v černém úvozu zas objevili hejkalové, a podle lidských řečí se tentokrát pouštějí i dál z lesa až na polní cesty, a chovají se ukrutněji.

K tomu nás stihla jarní bouře s velkým krupobitím a boží posel zapálil dvě stodoly s loňskou úrodou, z jedné maštale utekl dobytek a ve druhé se na špatně zaklesnutém řetěze uškrtil náš nejlepší plemenný býk.

A nyní poslední novinka, a též mizerná, jako by předchozího už nebylo dost.

Zádubské panství, zdá se, si znovu oblíbili lapkové. Po mnoha letech klidu řádí v tom stejném hvozdě jako kdysi, kdy ta místa pan Hynek vyčistil, i když tihle jsou línější než tamti, či málo troufalí, protože přepadnou spíš jenom osamělého poutníka a třeba ho natrou lejnem, a pak běží za zlodějnou do stavení, co zůstalo opuštěné.

Ti staří bývali horší.

Ty o tom ani nevíš, rozmilý Kryštofe, tenkrát jsi byl ještě pachole, a zatímco jsme my dva spolu louskali latinu, Tvůj urozený pan fatrle statně honil loupežníky, co kradli a mordovali, jak jim bylo libo.

Neboť pan Hynek ze Zádubí byl vždycky dobrý hospodář, i dobrý otec svých poddaných, jak ví každý.

A teď si představ, co si umanol. Snad mu rozladění z tolika škod popletlo hlavu tak, že ztratil dobrý úsudek.

V neštěstích, co nás postihují, prý má prsty soused rytíř Jiřík z Trkvice.

Pravda, rytíř vždycky byl protivný soused, neštítel se krást a pytláčit v našem lese i třeba chlípně zmermomocnit naše děvečky, zkrátka bezostyšně vymetal všechny kouty, co nebyly jeho, a když před lety zmizel i s malou dcerou, byla to velká úleva pro všechny, ačkoliv jistě ne pro to dítě, tou dobou ještě malé poupě a bůhví, co s ním provedl: snad dcerku ubezdušil, však se manželky naproklínal, že mu nedává syna, a ta ubohá žena hned po porodu prvního děcka zemřela – a snad i žalem, že povila děvče.

Inu, hodně špatného se na něj ví.

Bohužel se před nedávnem znenadání vrátil do zpustlé trkovické tvrze, prý ze švábských krajů, kde byl zavražděn jeho pán, jak roznášejí žebráci, kteří putují po horách a vyčenichají kde co.

Z jeho návratu ovšemže nikdo nemůže mít radost. Vždyť kdysi mimo všech už řečených neplech, co dělal a nebylo o nich pochyby, též panovalo podezření, jestli ne rovnou přesvědčení, že pracuje také v černém hvozdu, že vlastně je náčelníkem těch loupežnických lumpů. Bohužel rytíře tvůj pan fatrle tehdy nedopadl, a jestli to byla pravda, Jiřík nadlouho utekl před spravedlností.

Jednou lapka, vždycky lapka, budiž, i když úplná jistota v tom zkrátka není, ale chci říct, že atsi má na svědomí celé věrtele ničemností a má zlé vlčí srdce, těžko může za krupobití a blesky, ty sjedou z nebes jenom z vůle našeho Pána, a u hejkalů přece taky nekomanduje. Co těch se týče, čas od času se o nich povídá vždycky, protože se to někomu hodí, na jejich vrub se totiž dá připsat ledacos, i práce pytláka či rádění rysa. Mimochodem – pytláků je, jak se zdá, najednou též jako hub po dešti.

Tak jsem to Tvému panu fatrlovi taky vyložil, když si nechal sedlat koně, že pojede k trkovickému zkoumat co

a jak, a že jsem se dost snažil a hučel do něj horem dolem, nakonec si dal říct a zůstal doma.

Jenomže od té doby pan Hynek chodí a mračí se a vrčí jako stará polámaná přeslice a já vím, na co myslí.

Modlím se, aby mu Bůh ráčil vnuknout rozvážnější náhled na trkovického rytíře. Vždyť při všech neštěstích vyvolat spor s nepříjemným sousedem ničemu nepomůže.

Jenomže pochybuji, že pan Hynek dá na mé domluvy dlouho. Chodí sem a tam těžkými kroky, až se otřásá hrad, ztrácí chuť k jídlu a že celé dny nepouští rytíře z mysli, je zřejmé z mnoha jiných náznaků, i když špatná chuť k jídlu může být právě i znakem stáří a nějaké nemoci.

Přijed', přemilý synku.

Nesluší se bavit se v Praze, když Tvůj pan fatrle potřebuje hůl a podporu ve starostech, které se táhnou na dlouhé lokte, sedají s námi u stolu a nejde je zapudit. Je hezké, že se s panem kamarádem tak pěkně snášíte, a já to rád slyším, protože dobré přátelstvo je cennější než poklad, ale vždyť můžeš pana kamaráda pozvat do Zádubí.

Když bude dědic statků doma, a ještě s přítelem, pan fatrle se při pohledu na mladé tváře rozjaří a naladí na veselejší notu, a jakmile uvidí svět jasněji, přestane na něm hlodat zub času.

*Tvůj až do smrti upřímný přítel a učitel,
nyní značně zarmoucený*

*Anastazius
kaplan na hradě Zádubí*

P.S.

Tvoje ctihodná teta, urozená panna Veronika, řekla, ať Tě přemlouvám důkladně, i když hned zhurta přidala, že

asi nemám naději, protože ty jsi umíněný po tatíkovi. Ona má o něj taky velké obavy. Oddanou sestru, jakou urozená panna je, více než škody v hospodářství trápí starost o bratrovu chuť k jídlu. Tobě panna teta opět posílá koláče a k tomu i sušené švestky, cos tady doma vždy tak rád jídal.

Rač si pochutnat, Kryštůfku. Loňské se opravdu vydařily, urodily se sladké a šťavnaté. Kéž ti svou chutí připomenou domov.

A.

KAPITOLA TŘETÍ

DVA MLADÍ PÁNOVÉ V PRAZE

- *řeč je o všeličems a v neposlední řadě
o králi Jindřichovi Korutanském •*
- *hanlivá písnička • mladý pán ze Zádubí
střídá nálady a pochybuje •*

Pod královským hradem, v údolí potoka Brusnice, byla dvě místa rozkřičená až běda, ačkoliv stála stranou cest.

Ve sluji skály nad potokem měla obydlí čarodějnice. Proslula lektvary a mastmi, a když dvorské paní potřebovaly pomoc na neduhy těla a vůbec kdejakou lidskou svízeľ, zamířily k brusnické vědmě, protože byla i nad královského ranhojiče.

Měla vodičku na bolavé oči, balzám na trudovitou pleť, kapky na žaludeční bolest či mast na krtice, tedy věci, bez nichž se dobrá hospodyně neobejde, a mnohé nedaly dopustit na její nápoj lásky.

Brusnická čarodějka také uměla nahlédnout do budoucnosti a prý se nikdy nespletla. Vědělo se, že nad ní kdysi držela ochrannou ruku i královna Guta, první manželka krále Václava Druhého.

O kus dál, níž pod skalou, už poblíž vody, stála krčma U zkažený panny. Dalo se tam přijít od petřínského lesa anebo z druhé strany strmou uličkou pod hradním valem, ale dámy i páni ode dvora sem často chodili z Hradu, dvířky v hradební zdi.

Tady, v komůrce pod střechou, provozoval hostinský živnost výnosnější než narážení soudků. Dole v šenkovně nestačil vyhovět rozkazům, mohl si nohy uběhat, ruce ušoupat, čepičku užmolit samou uctivostí, a přece za týden nezískal, co v podkrovní komnatce za jedinou noc, nebo třeba i za večer.

A hosta neobsloužila povětrnice ve žlutém závoji, ale urozená dáma. Účinek nápojů lásky čarodějky z Brusnice totiž občas závisel právě na komůrce v hostinci.

Když mladá paní stále nedala starému muži dědice, přinesla domů lektvar od brusnické vědmy, dala napít manželovi – tím se mužičkovi netajila –, a když manžel tvrdě usnul, vyklouzla ke Zkažený panně a brzy byla samodruhá, začas porodila a všichni byli spokojení – –

Srpnové ráno.

V jizbě hostince U zkažený panny zůstali sedět u stolu už jen dva mladíci.

Černovlasý byl krásný vážnou zasmušilou krásou, která každého neosloví – měl velké zádumčivé oči a skoro přísný obličej s orlímnosem, rysy jak vytesané z kamene. Teď ráno mu už na snědé tváři vyrašil tmavý stín strniště.

Druhý byl jeho pravý opak. Oplýval dráždivým půvabem zrzků – v kontrastu s urostlou, mužnou postavou měl jemné, skoro dívčí rysy a světlou pleť pokropenou pihami. Na široká ramena mu ve vlnách spadala lehce nazrzlá hříva vlasů.

Hostinský občas po liknavých hostech zašilhal, ale netvářil se nijak rozladěně, spíš jako by si rozmýšlel, jestli jim má nabídnout další pohár nebo něco k snědku. Přecházel od stolu ke stolu a zvolna uklízel, občas se podíval k oknu zastíněnému stromy; husté listy propouštěly do jizby zelenavý přísvit a ve snopku slunečních paprsků zářil venku v zeleni jakýsi rudý kvítek.

„Zdržujeme tě, Kyliáne,“ řekl černovlasý melodickým barytonem s cizím, lehce zpěvavým přízvukem. „Říkáš si, že my se ti snad přilepili k lavici. Už dávno jsi mohl zavřít.“

Hostinský Kylián, hubený rtuťovitý človíček s živýma očima, se vesele zazubil.

„To nic nedělá, pane Honorie. Znamená to, že jste u mě spokojený. Není žádnéj spěch.“

„Neříkej dvakrát.“ Honorius zabubnoval kotníky na desku stolu, kde se válely kostky. „Ale neboj se, už opravdu jdeme.“

Když mladíci vstali, hostinský se obrátil k zrzkovi.

„Pane Kryštofe... Už kolikrát jsem ti chtěl říct, že sem kdysi ráčil chodívat i tvůj pan otec.“ Naklonil hlavu na stranu. „Jakpak se urozenému panu ze Zádubí vede?“

Světlovlásek se zaškaredil jako člověk, kterého nečekaně zaskočí něco protivného.

„Výborně,“ usekl, zamžikal zelenýma očima, jako by mu do nich spadlo smítko, přešel pohledem po hostinské jizbě se stopami nočního veselí a spěchal ke dveřím. Po bledé tváři se mu šířil ruměnec, i uši mu zrudly.

„Pojď, Honorie, projdeme se,“ řekl přes rameno. „Ať si co nejdřív vyženeme z hlavy noční můry.“

„Máme tu koně.“

„Když se pan Kryštof touží nadejchat čerstvého vzduchu, aby si vyhnal z hlavy noc, můj podomek vám koně dovede dolů do města,“ zabřebentil hostinský. Ani ho nenapadlo, že by se jeho otázka mohla mladého pána ze Zádubí dotknout.

Otevřel mladíkovi dveře a vykročil mu v patách. Na širokém schůdku za prahem se zastavil a sám si dopřál vzdušný doušek. „Ááách... Když dovolíte, vzácní pánové, kousek vás doprovodím. Aspoň k můstku.“

„Jen pojď, krčmáři.“ Honorius mu poklepal na záda. „Já na tvém místě bych zavřel hospodu a nadechoval se až do večera. Chystá se den jako korálek.“

Údolí naplnily zvuky a vůně letního rána: ptačí zpěv, šumění větru v korunách, šplouchání potoka, co si razil cestu od petřínského lesa. Proti Petřínu se tyčilo hradní opevnění a nad ním ohořelé zdi královského hradu.

Hostinský pohoršeně zamával rukama.

„Ráčíš žertovat, pane Honorie. Já nejsem tak velký pán, abych si dovolil celý dny lenořit jako někdo... Nemyslím vás dva, urození pánové, chraňbůh, mládí má právo užívat si, myslím na někoho jinýho.“

Zaklonil hlavu a vzhlédl vzhůru, k pochmurným hradním troskám na pozadí průzračně modrého nebe, a s potměšilým zajiskřením v očích přidal:

„No, radši nejmenuju, ale klidně bych moh, když už se o něm zpívají písničky po celým městě.“

Honorius se usmál tak zešíroka, že mu to proměnilo přísnou tvář k nepoznání, našpulil rty a zahvízdal melodii. Krčmář přešlápl, jako by se o něčem rozhodoval,

a pak překvapivě zvučným tenorem spustil, až se to rozlehlo celým údolím:

*„Král Jindřich českou zemi řídí,
lenoch je, hlupák, starý břídil,
lalala lalala – břídil.“*

Kryštof ze Zádubí se po zpěvákovi nevraživě ohlédl.

Ten vždycky úslušný hubeňour – co to do něj dnes vjelo? Jsou věci, které by si mohl nechat pro sebe. Třeba i tuhle písničku... A hlavně si mohl nechat pro sebe, že papá kdysi dělal to, co teď dělám já... Až budu mít syna, nechtěl bych, aby slyšel, že jeho otec trávil tolik času zrovna tady, že se opíjel, karbanil a smilnil. Je na tom něco *nepatřičného*... tedy z Kyliánovy strany. Dobrá, ať zpívá o králi, ale jinak –

Kryštof sekl pohledem po Honoriovi, jako by ho chtěl očima popostrčit o kus dál od hostinského, který si v jasném jiskřivém ránu moc dovoloval, jenomže Honorius zrovna spustil druhou sloku.

*„O zem se nestará, má velký hřích,
zajímá ho jen vlastní břich,
lalala lalala – břich.“*

Hostinský došel k roubenému můstku přes Brusnici a poplácal se po bříše plochém jako prkno.

„Nic proti břichatejm,“ pronesl rozjímavě, „kulatý bříško svědčí o náklonnosti ke světskejm radovánkám a takový mě živěj. Jenom je mi smutno, že poslední panovníci nedbaj o starou slávu přemyslovskýho sídla.“

Opět mžikl k ruinám za hradbou a hned přenesl pohled na mladíky.

„A urozený pány jako vy to jistě mrzí ještě víc. Však jich ke mně chodí dost a vím, co si myslej... Bože, jak tam nahoře bejvalo za Václava Druhého krásně... Vznešenost, nádhera a všechno, jak se patří u královského dvora – a potom najednou vyšlehly plameny! Tenkrát jako by shořelo všechno. Od té doby to jde s královstvím jenom z kopce... Už šestej rok.“

Honorius poodešel k potoku, nabral do dlaní vodu, opláchl si tvář a napil se.

„Tebe je v šenku škoda, Kyliáne,“ prohodil přes rameno, utrl pár stonků potoční řěřichy a začal žvýkat svěže zelené lístky. „Překvapils mě jako chuť tady toho býlí... štiplavá, peprná a přesto – anebo právě proto? – příjemně osvěžuje.“

„Zas ráčíš žertovat, pane. Ale nesměj se.“ Hostinský se tvářil vážně. „Když člověk den co den dělá to samý, tak už nad tím nepotřebuje přemýšlet, a do prázdný hlavy pak vleze ledacos. Třeba vzpomínka na to, jak se doufalo, že král, kterej má v loži Přemyslovnu, bude lepší než Habsburk předtím – – a prosím! Korutanec si už druhej rok sedí v Bílý věži a lhostejně se dívá, jak mu v rozvalínách roste bodláčí a kopřivy. Já bych svůj dům nenechal tak zpustlej.“

Zničehonic smekl čepičku a hluboce se uklonil. „Tak spánembohem, vzácní pánové. Vinšuju hezkej den.“

Zamračený Kryštof neodpověděl. Honorius mávl, zavolał: „Sbohem, ty dobrá duše!“ a ještě tence zahvízdal pár taktů popěvku o králi břídilovi.

Mladíci přešli můstek a loudavě vykročili dál. Mířili ke strmé uličce pod hradním opevněním, lemované po obou

stranách domky se šindelovou střechou a kamenným přízemkem, zdobenými malovanými štíty.

Tady se právě probouzel život.

Štít s věncem zval do krčmy, ale z dokořán otevřených dveří děvečka teprve vymetala smetí... K hokynářskému krámcí nesl zelinář nůši řepy a přikusoval k tomu krajíc chleba. Z jednoho mázhausu začalo tukat řemeslnické kladívko, v zahrádce vedlejšího domku se kolem křivé jabloně honili dva ušmudlaní košiláčci a prali se o zelené jablko, co zrovna žuchlo do trávy. Z dalších dveří vyběhl klučina v záplatovaných nohavicích a z okna nad ním se ozvalo:

„Počkej, Kubičku, počkej!“

„Copak je?“

„Zapomněl sis čapku. V poledne bude hic, tak aby tě nepřismahlo sluníčko.“

Klučík se čiperně uklonil procházejícím mladým pánům a křikl do okna:

„To nic nedělá, mamičko. Já sluníčku uhnu.“ Zamával a horempádem uháněl strmou uličkou dolů.

Kryštof ze Zádubí se náhle zastavil a zvedl hlavu k drolicí se hradbě nad domky, z níž dýchal chlad.

„Můj otec tam tenkrát byl,“ řekl tiše. „Když začalo hořet... Třetí den korunovačních slavností královny Rejčky prý chytl soudek s olejem uložený v kuchyni vedle komína – a plameny pak letěly dál.“

Honorius zapátral pohledem nad sebou, v sametově černých očích mu zvědavě blýsklo.

„Vyprávěl ti o tom?“

„Spíš tetě Verunce, ta zvědala...“

Kryštof zase vykročil.

„Zvědavost sice teta považuje za hřích, ale tenkrát dychtila vědět kde co... Nejdřív o slavnosti – co si oblékla

královna a dámy ode dvora, jak se na mladou macechu tvářily princezny Anna a Eliška, co kuchmistr připravil na královskou tabuli... Dojal ji královnin příběh – král Václav vyženil s Rejčkou polské království, přesto ji nejdřív na tři roky vyhnal z Hradu... Zamiloval se až později a ke korunovací nechal pro stříbrovlasou krásku Rejčku vysadit po francouzském způsobu růžovou zahradu...”

Kryštof svižně přeskočil strakaté prasátko, co vyrazilo z vrátek a rozběhlo se ke strouze před domky plné kalné špíny, a pokračoval:

„Když papá začal o ohni, to už se teta jenom křížovala a plakala... Ale já,“ po mladé tváři přeběhl úsměv, shovívavý k chlapci, jemuž tenkrát leželo na srdci jen něco dětinského, „já poslouchal tak na půl ucha. Bylo mi... kolik? Dvanáct... dvanáct a kousek a zrovna jsem si docela sám vycvičil sokola a nadýmal se pýchou a strašně toužil pochlubit se co nejdřív otci.“

„Co je růžolícímu holobrádkovi po ženských sukních a slavnostech, když se zaučuje na mužského,“ prohodil Honorius.

„Právě...“ Kryštof zívá, až mu to vehnalo slzy do očí. „A víckrát už se o tom nemluvílo, a tak to celé nějak zapadlo, jako by se to stalo dávno. Přitom od té doby uteklo jenom šest let. Ano –,“ řekl překvapeně, „když papá tančil na slavnostech královny Rejčky, byl už pán v nejlepších letech.“

Odkudsi shora se z okna domku ozval tenký hlas flétny. Kryštof se zaposlouchal a udělal pár tanečních kroků.

„Jen si to představ, Honorie...“ Přivřenýma očima zamžoural do slunečního třpytu nad Hradem. „Vzduch voní po růžích, prapory vlají, slavnost stíhá slavnost... Vyšňoření dvořané a mezi nimi papá... Urostlý, rameznatý, v úzkých nohavicích se rýsují svaly... Snad byl

i tenkrát už trochu při těle, ale to muži přece neubírá na přitažlivosti... Popíjí, hoduje, tančí... a v noci se v různém labyrintu dvoří půvabné paní, s níž tancoval...“

Flétna s trylkem umlkla a mladý pan ze Zádubí – s úklonou imaginární dámě – podrážděně dodal: „A mezitím si stihne odskočit k Neopatrny panně.“

„Všiml jsem si, jak ses tvářil na krčmáře. Myslel sis, že tvůj papá byl světec?“ Honorius zamrkal velkýma očima jako vychytralá sova. „Teď možná, ale tenkrát? V Praze? Dej pokoj, Zrzku, jablko nepadá daleko od stromu, a to platí i naopak. Radši povídej dál, pamatuješ si dost. Růžová loubí, Hrad v celé slávě, korunovace, noc... Harfy, violy, niněry, flauty líbezně vyhrávají a pan ze Zádubí tančí... V téhle historce se najde všechno, lesk i nostalgie.“

Jenomže Kryštof už zase ztratil náladu. Většinou se celé dny na svět usmíval, a že měl na tváři veselé doličky, svět se ochotně usmíval na něj – ale dnes ráno ne.

„Už celkem není co říct.“ Nakopl hrubě otesaný kámen snad vydrolený z hradby. „Hradní palác shořel, král Václav se ještě ten večer odstěhoval za řeku do domu zlatníka Konráda, papá jel do Zádubí... A je dodnes pán v nejlepších letech, ačkoliv,“ v mladém hlase pořád rostlo podráždění, „náš kaplan se mě v tklivých listech snaží přesvědčit o opaku. Prý se za dva roky, co jsem nezajel domů, papá hodně změnil a potřebuje mou oporu.“

„A ty tomu nevěříš?“

„Ne. Otec je skála. Jemu určitě nepříbýl jediný šedivý vlas. A umí snášet starosti. Zkruší ho jenom vážné věci – neštěstí, která potkala království. Ten by si s vámi s chutí zanotoval o tlustém Jindřichovi a šlo by mu to od srdce.“

Honorius ukryl v koutku úst úsměv.

„To rád slyším.“

Ohlédl se k Hradu. „Ale nezapomeň, že i kámen časem zvětrá. A v lidském životě můžou být dva roky dost.“

Kryštof se jenom ušklíbl.

„Dobrák Anastáz mě spíš chce dostat domů. Byl mým mentorem, a pořád by si přál mít žáčka na očích. Nešlo mu pod nos, když mě papá poslal do světa, a že jsem nakonec zůstal v Praze,“ zvedl paže, jako by chtěl město obejmout, „to už mu docela vrazilo dýku do srdce.“

„Asi ví, kde číhá pokušení... Kde se mladí páni chytají špatné společnosti.“

Honorius úsměv se prohloubil. Byl mistr malých úsměvů. Sídli v koutku úst a putovaly po rtech – šibalské, poťouchlé, melancholické, záhadné... Vyrovnával se jimi se vším na světě.

„Ty přece nejsi špatná společnost, Honorie.“

„A co jsem?“

„Pan kamarád, jak píše páter Anastáz.“ Kryštof vesele nakrčil nos a konečně ukázal dolíčky. „Já říkám přítel,“ dodal a přitom pozvedl ruku; na prstě zablýskl masivní stříbrný kroužek, práce pasíře z Menšího Města. Přátelský prsten, co si darem dávali rytíři. Honorius měl stejný, vyměnili si je už dávno. „Věrný přítel. Nejvěrnější.“

Honorius pocházel z Itálie, a bůhvíjaký vítr ho zavál do Čech. S Kryštofem ze Zádubí si padli do oka, ačkoliv byl každý jiný. Kryštof, mladík se srdcem na dlani, dědic mnoha dvorů, úrodných polí, zelených pastvin, rybníků plných ryb, hlubokých hvozdů... a temnooký, trochu záhadný Honorius. O sobě prozradil jen to, že vystudoval na univerzitě v Bologni, rok pak strávil i na pařížské Sorbonně, je synem urozené dámy a církevního velmože, pána tak vznešeného, že líp nehádat, kdo to byl, a jeho hříšní rodiče mu určili štědrrou rentu – bude však vyplácena jen do jeho pětadvaceti let.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Rytíř s vlčím srdcem.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.